

[Udenrigsministeren.]

var om den meddelelse, „Politiken“ fornylig bragte; jeg kan kun henholde mig til den hjemmelsmand, som i Bonn på forespørgsel gav os nogle oplysninger herom, og han betegnede meddelelsen som „glatter und völliger Unsinn“; på dansk må det vel lyde sådan noget som: fuldkommen nonsens! Jeg har gerne villet give denne meddelelse; den er jo da i hvert fald i modsætning til mine udtalelser ikke nogen vag udtalelse (*Ole Bjørn Kraft*: Tiltalende klar!), men netop en klar udtalelse (*Ole Bjørn Kraft*: Gid alle ministres udtalelser var så klare!), der må være egnet til at sætte det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i godt humør. (*Ole Bjørn Kraft*: Det er ikke mig, der er i dårligt humør, hr. minister!). Ja, jeg ved ikke rigtigt, hvem der er i dårligt humør og hvem ikke; jeg har svaret i samme skal vi sige, luftning, som det ærede medlem førte ind i debatten for lidt siden; det har jeg ikke spor imod, det ærede medlem skal ikke blive vred over, at jeg svarer i samme tone, som det ærede medlem brugte, det føler jeg mig berettiget til, men det er altid rart, at en mand bliver i bedre humør efterhånden, og jeg kan se, at nu hjælper det. (*Ole Bjørn Kraft*: Det samme er dog vist tilfældet med ministeren!). (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Nu skinner solen!).

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s bemærkninger kan ikke give mig anledning til mange ord. Jeg takker det ærede medlem for hans tilslutning til, hvad jeg sagde om Sydslesvig, ligesom jeg har takket de øvrige medlemmer, der har givet tilslutning til de betragtninger, jeg har fremført herom. Når det ærede medlem sagde, at han måtte bede regeringen følge Tysklandsproblemet med opmærksomhed, kan jeg, i forlængelse af hvad jeg for et øjeblik siden svarede det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft om Danmarks forpligtelser overfor NATO og EDC-protokollen, svare, at det er en selvfølge, at regeringen må følge denne sag med opmærksomhed. Forholdene ligger unægtelig noget uklart indtil dette øjeblik, og jeg vil have lov at sætte en streg under mine tidligere ord om, at vi derfor følger sagen med megen opmærksomhed.

Jeg vil også sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at regeringens

standpunkt er uændret med hensyn til Pekingregeringens repræsentation af Kina, hvilket også fremgik af min redegørelse. Vi er enige i det synspunkt, det ærede medlem anlægger på dette område, og vi er også enige i, at udenrigsnævnet bedst muligt bør holdes orienteret om den udvikling, sagen er inde i.

Jeg må sige, at nogen synderlig lyst til at gå ind i nogen lang debat med det ærede medlem hr. Fuglsang har jeg ikke. Vi fik både kartotekerne, telefonaflytningen, slagteriarbejderne, Pakistan, Guatemala, Indokina og overflyvningerne — hele historien; der mangede ikke noget i denne redegørelse, i denne propagandistisk dygtigt, synes jeg, opstillede lille redegørelse, som bare lider af den fejl, at det er nogle underlige standpunkter, man kører frem med.

Hvor var i den tale, det kommunistiske partis repræsentant holdt her i dag, den udstrakte hånd? Hvor var den kommunistiske verdens tilkendegivelse af, at man ønskede på redelig vis at få en fredelig-gørelse tilvejebragt? Det var en eneste serie af insinuationer og påstande, som gik så vidt, at det ærede medlem spurgte: Hvornår har NATO-ledere taget initiativet til virkelige fredsforhandlinger? Ja, jeg spørger: Hvem er det, der har gjort det? Hvem var det, der rejste tanken i det engelske underhus? Var det ikke Churchill? Og hvem var det, der sluttede op om denne tanke? Var det ikke de skandinaviske udenrigsministre? Hvem er det, der ustandselig har slået på nødvendigheden af forhandlinger, har ønsket forhandlinger sat i gang? Det er dog netop Vestens lande, som har den tilfredsstillelse, at forhandlingerne er kommet i gang. At så forhandlingerne i Berlin har betydet en skuffelse — og en bitter skuffelse — det har vi en gang tidligere drøftet her i tinget under en udenrigspolitisk debat, og det er en anden side af sagen.

Det ville have været rarere, om det ærede medlem, fremfor at flotte sig på propaganda-vis ved denne lejlighed, i sin tale havde sagt noget mere forstandigt om den vilje til at søge afspænding og fredeliggørelse tilvejebragt, som hele verdens befolkning spejder efter, lytter efter og forsøger på at finde frem til. Men det var der intet — intet af.

Det ærede medlem konkluderede i at forlange af mig en klar stillingtagen til brint-